

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในประเทศที่เจริญแล้วจะมีประชาชนที่รู้หนังสือสามารถอ่านออกเขียนได้จำนวนมากกว่าประเทศที่กำลังพัฒนา ดังนั้นการรู้หนังสือจึงเป็นพื้นฐานสำคัญยิ่งต่อการพัฒนา ในชีวิตของคนเรา ถ้าต้องการฉลาดรู้เท่าทันคน เราควรจะต้องศึกษากันตลอดชีวิต และการศึกษาคือชีวิต คือ การที่คนเราได้รับการศึกษาระดับหนึ่งแล้ว แต่จะไม่หยุดอยู่กับที่ เพราะการหยุดอยู่กับที่จะทำให้ล้าหลังเนื่องจากสภาพแวดล้อมและความเป็นไปของโลกในปัจจุบัน เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว... การอ่านจึงเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะช่วยให้เรามีโอกาสได้ศึกษาคือตลอดชีวิต และนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพชีวิตในที่สุด (คนยา วงศ์ระชัย, 2542, หน้า 15)

การอ่านเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาความเจริญของทางสมอง และสติปัญญา การอ่านเป็นปฏิกิริยาที่บำรุงสมองให้เจริญวัยให้มีสติปัญญาของทางสมองไปในทางที่ถูกต้องอย่างมีเหตุผล เพราะในขณะที่อ่านสมองจะทำหน้าที่อ่านอักษร รับรู้ความหมาย คิดความหมาย เพื่อสื่อให้เข้าใจในสิ่งที่อ่านพร้อมกับคิดพิจารณาว่า ความหมายถูกต้องหรือไม่ถูกต้อง ยอมรับหรือไม่ยอมรับ นี่เป็นการใช้วิจารณ์ญาณ (จินตนา ไบกาซูย์, 2534, หน้า 57)

นักวิชาการอีกหลายท่านได้ให้ความสำคัญเกี่ยวกับการอ่านไว้คล้ายคลึงกัน อาทิ เฮเลน โรบินสัน (ศิริพร ลิ้มตระกูล, 2537, หน้า 33 อ้างถึงใน คนยา วงศ์ระชัย, 2542, หน้า 179) กล่าวถึง “การอ่านอย่างวิจารณ์ญาณว่าเป็นความสามารถในการใช้เกณฑ์ประเมินข้อเขียน คือ ตัดสินความถูกต้องเที่ยงตรง และคุณค่าของสิ่งที่อ่าน โดยใช้เกณฑ์หรือมาตรฐานที่ตั้งขึ้น...”

พนิตนันท์ บุญพามี (2542, หน้า 2) กล่าวว่า “การอ่านหนังสือให้เป็น จึงเป็นคุณสมบัติสำคัญยิ่งที่บุคคลพึงมี... จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องฝึกฝนให้แตกฉานยิ่ง ๆ ขึ้นอย่างไม่มีขอบเขต... ควรมีความสามารถในการอ่านถึงขั้น “อ่านเป็น” มิใช่เพียงแต่ “อ่านออก” และ “อ่านได้” เท่านั้น แต่ควรเป็นนักอ่านที่มีวิจารณ์ญาณ ซึ่งสามารถฝึกฝนและฝึกหัดได้”

จากความสำคัญดังกล่าวทำให้หลักสูตรวิชาภาษาไทย พุทธศักราช 2521 ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2533 (กรมวิชาการ, 2537, หน้า 11) ได้กำหนดจุดประสงค์การสอนอ่านไว้ว่าให้สามารถอ่านได้อย่างมีวิจารณญาณ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีนิสัยรักการอ่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หลักสูตรประถมศึกษา ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2533 (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2539, หน้า 15) กล่าวไว้ว่า “จากหลักสูตรจะเห็นได้ว่าการที่จะมุ่งพัฒนานักเรียนให้มีความรู้เกี่ยวกับหลักเกณฑ์การอ่าน ออกเสียงได้อย่างชัดเจน ถูกต้องตาม อักษรวิธี... และอ่านอย่างมีวิจารณญาณ...”

กรอบจุดประสงค์การเรียนรู้กลุ่มทักษะภาษาไทยกำหนดให้ทักษะการอ่านมีการวัดและประเมินผลในสมรรถภาพการอ่านอย่างมีวิจารณญาณโดยเน้นใน 2 ระดับช่วงชั้น คือ ระดับช่วงชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-4 และระดับช่วงชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 แสดงให้เห็นว่าการอ่านอย่างมีวิจารณญาณมีความสำคัญและประโยชน์ต่อทุกคน ดังนั้นหลักสูตรวิชาภาษาไทยจึงกำหนดให้นักเรียนมีการฝึกความสามารถทางการอ่านอย่างมีวิจารณญาณเป็นทักษะที่จำเป็นทักษะหนึ่ง

แม้คนส่วนใหญ่จะเห็นคุณค่าและความสำคัญของการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ แต่มีปัญหาคือผู้อ่านส่วนใหญ่ไม่ได้ใช้วิจารณญาณในการอ่าน ดังที่บันลือ พลฤกษ์วัน (2533, หน้า 147) กล่าวไว้ว่า “ตามปกติเด็กเมื่ออ่านหนังสือที่เป็นเรื่องราวหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ด้วยความเข้าใจก็จะเกิดอารมณ์คล้อยตามเรื่องราวหรือเหตุผลจากอ่านได้ง่าย...การฝึกอ่านอย่างพินิจหรือมีวิจารณญาณในสิ่งที่อ่านย่อมมีความสำคัญต่อการเลือกซึ่งนำหน้าคิดว่าอะไรที่ควรเชื่อ...อะไรเชื่อถือไม่ได้ไม่เป็นประโยชน์...” แต่ผู้อ่านมักจะอ่านเพื่อความเพลิดเพลินหรืออ่านเพื่อจำเนื้อเรื่องมากกว่าอ่านเพื่อคิด ซึ่งจะเห็นได้ว่ายุคปัจจุบันจึงมีปัญหาด้านการเรียนการสอนเกิดขึ้นเสมอ คือ นักเรียนยังไม่มีทักษะหรือกระบวนการคิดเป็นขั้นตอนในการอ่าน (สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์, 2541, หน้า 21)

การใช้วิจารณญาณในการอ่านเป็นทักษะที่ควรได้รับการฝึกฝนเป็นอย่างยิ่งสำหรับในยุคปัจจุบัน ซึ่งเป็นยุคที่แวดล้อมด้วยข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ มากมาย ทั้งที่เชื่อถือได้และมีคุณค่าก็มี ทั้งที่เสนอความคิดเพียงด้านเดียว บิดเบือนความจริง มีอคติ และลำเอียงก็มี ผู้อ่านจึงจำเป็นต้องใช้วิจารณญาณ เพื่อประเมินสิ่งที่ตนอ่านและตัดสินใจว่าจะเชื่อได้มากน้อยเพียงไร โดยทั่วไปงานเขียนมักจะไม่ใช่แยกข้อเท็จจริงออกจากส่วนที่เป็นความคิดเห็น หรือทัศนคติของผู้เขียนอย่างชัดเจน หากผู้อ่านแยกแยะไม่ออกแล้วก็อาจจะเชื่อโดยขาดการไตร่ตรองว่าถูกหรือผิดได้ ฉะนั้นจึงต้องพิจารณาว่าส่วนใดเป็นทัศนคติที่ถูกต้อง น่าเชื่อถือ เป็นธรรมดาต่อข้อมูลหรือไม่ เพียงใด (คนยา วงศ์ระชะชัย, 2542, หน้า 179)

บันทึก พุทธศักราช 2532, หน้า 1) กล่าวถึง “...การสรุปผลการสัมมนาระดับชาติว่าด้วยการรณรงค์เพื่อพัฒนาการอ่าน...โดยลำดับไว้ 5 อันดับแห่งปัญหา ดังนี้

1. เรียนจบ ป.1-2 แล้ว อ่านไม่ออก ไม่รู้จักประสมคำ
2. อ่านออก แต่ไม่แตกฉาน
3. อ่านได้ แต่ไม่เข้าใจความหมาย ไม่สามารถสรุปใจความได้
4. ไม่สามารถอ่านโดยวิเคราะห์ เชื่อมทุกอย่างที่อ่าน...”

ฝ่ายวิจัยและประเมินผล สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดชลบุรี (2543, หน้า 4)

ได้ประเมินผลเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนกลุ่มทักษะภาษาไทยว่า ยังมีปัญหาอีกหลายด้านทั้งทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ที่ต้องอาศัยกระบวนการคิดอย่างมีวิจารณญาณเพื่อใช้ในการแก้ปัญหา ฉะนั้นครูควรจัดการเรียนการสอนให้นักเรียนได้ฝึกคิดจำแนกลักษณะที่เหมือนและแตกต่าง เปรียบเทียบ แล้วสรุปอย่างมีเหตุผล อันเป็นสิ่งที่จะทำให้นักเรียนมีความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณ

ซึ่งสอดคล้องกับรายงานการวิจัยของกรมวิชาการให้ความเห็นว่านักเรียนมีปัญหาในเรื่องความเข้าใจในการอ่านซึ่งนับว่าเป็นเป้าหมายสำคัญที่สุดในการอ่านทุกชนิด เพราะถ้ามีความเข้าใจในการอ่านก็จะสามารถรวบรวมความคิดจากสิ่งที่อ่านได้ แต่กลับพบว่านักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำของกรมวิชาการมีจำนวนมาก แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีปัญหาในการอ่าน และยังขาดความรู้ความสามารถในการอ่านระดับสูง สาเหตุที่ผู้เรียนไม่บรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตรในเรื่องการอ่าน อาจจำแนกได้ว่าเกิดจากเนื้อหาใน หลักสูตรไม่ทันสมัยและไม่เหมาะสมกับสภาพสังคมที่เป็นจริง วิธีสอนของครูยังมุ่งเน้นการถ่ายทอดเนื้อหาวิชามากกว่าการฝึกทักษะ ครูสอนโดยยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง ขาดเทคนิคการสอนใหม่ๆ ทำให้นักเรียนเบื่อหน่าย ไม่สนใจและไม่กระตือรือร้นในการเรียน (กรมวิชาการ, 2539, หน้า 3-4)

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ปัญหาการอ่านอย่างมีวิจารณญาณจึงมีความสำคัญและยังมีความเกี่ยวข้องกับวิชาอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และสังคมศึกษา เนื่องจากผู้อ่านที่ไม่สามารถนำกระบวนการอ่านอย่างมีวิจารณญาณมาใช้ได้นั้น มักจะเกิดความสับสนทำให้ไม่เข้าใจในเรื่องที่อ่านอย่างแท้จริง อย่างเช่น นักเรียนไม่สามารถเข้าใจในโจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ หรือไม่สามารถทำการทดลองตามกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ตามคำอธิบายได้ ถึงเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าการสอนการอ่านอย่างมีวิจารณญาณยังไม่บรรลุจุดประสงค์ของหลักสูตรเท่าที่ควร โดยสาเหตุหนึ่งเกิดจากนักเรียนขาดการฝึกฝน และขาดสื่อการเรียนการสอนที่เหมาะสม และจำนวนไม่เพียงพอต่อการฝึกความสามารถของนักเรียน

สื่อการเรียนการสอนที่สามารถแก้ปัญหาการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ได้ดีประเภทหนึ่ง คือ แบบฝึกเพราะแบบฝึกเป็นสื่อการเรียนการสอนที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนา และการเรียนรู้จากการฝึกฝนด้วยตนเอง ดังที่ ปาริชาติ สุขประเสริฐ (2536, หน้า 44) กล่าวว่า “แบบฝึกช่วยเสริมทักษะทางภาษา และช่วยสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล เนื่องจากแบบฝึกจะเน้นการฝึกทักษะหลายรูปแบบเป็นการช่วยให้เด็กสนใจและสนุกสนานไม่เบื่อหน่าย นอกจากนี้แบบฝึกยังมีประโยชน์สำหรับครูในการสอนทำให้ทราบพัฒนาการทางทักษะนั้น ๆ ของเด็ก และเห็นข้อบกพร่องในการเรียน ซึ่งสามารถแก้ไขปรับปรุงได้ทันที่ อันมีผลทำให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในเรียน”

ดังนั้นการวิจัยเชิงทดลองโดยใช้แบบฝึกพัฒนาทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จะเอื้อประโยชน์ต่อการพัฒนาความสามารถในการใช้กระบวนการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนไปพร้อม ๆ กับพัฒนาทักษะในการอ่านให้มีประสิทธิภาพ และบรรลุจุดประสงค์ของหลักสูตรเกี่ยวกับการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ได้อีกทางหนึ่ง

เนื่องจากผู้ที่มีความสามารถในการใช้การอ่านอย่างพินิจได้ดี นับเป็นจุดสุดยอดแห่งการอ่าน เพราะถือว่าการอ่านที่จะให้ประโยชน์ได้คือนั้น ผู้อ่านจะต้องมีความเข้าใจสิ่งที่อ่านแล้วใช้สติปัญญาถลั่นกรอง วิจัยเลือกคัดติงใจว่าเชื่อหรือไม่ มากน้อยเพียงใด หรือข้อบกพร่อง แล้วเลือกส่วนดี ส่วนที่เหมาะสมไปใช้ประโยชน์ หรือเก็บเป็นความรู้เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ได้ดีสืบไป (บันลือ พฤษะวัน, 2532, หน้า 81) สอดคล้องกับแนวความคิดของ สนิท คังทวี (2526, หน้า 155) กล่าวว่า “การอ่านอย่างใช้วิจารณญาณนั้นถือว่าเป็นยอดของการอ่านทั้งปวง” จึงควรฝึกฝนตั้งแต่เด็ก และแบบฝึกจะช่วยเสริมให้ทักษะทางภาษาและการอ่านคงทนมากขึ้น

การฝึกอ่านเป็นการปูพื้นฐานที่สำคัญเพราะเป็นการนำไปสู่ความเป็นนักอ่านในอนาคตตลอดชีวิต อันเป็นวิธีการพัฒนาคนที่สำคัญและเป็นวิธีแก้ไข ความสูญเปล่าทางการศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพอย่างยิ่ง (รัญจวน อินทรกำแหง, 2539, หน้า 356)

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อสร้างแบบฝึกพัฒนาทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

สมมติฐานของการวิจัย

แบบฝึกพัฒนาทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่สร้างขึ้นจะมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. ทำให้มีแบบฝึกพัฒนาทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
2. เพื่อให้นักเรียนมีทักษะทางการอ่านอย่างมีวิจารณญาณสูงขึ้นเพื่อเป็นพื้นฐานในการศึกษาวิชาต่าง ๆ และสามารถประเมินค่าและตัดสินใจในเรื่องที่อ่านที่พบในชีวิตประจำวันได้
3. เพื่อให้ครูได้นำไปใช้ในการพัฒนาทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น
4. เป็นแนวทางในการสร้างแบบฝึกพัฒนาทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณสำหรับนักเรียนระดับชั้นอื่น ๆ

ข้อตกลงเบื้องต้น

คำว่า การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ การอ่านอย่างใช้วิจารณญาณ การอ่านอย่างพินิจ การอ่านแบบใช้วิจารณญาณ การอ่านโดยใช้วิจารณญาณ อ่านเป็น การอ่านแบบพิจารณาข้อความ การอ่านเพื่อใช้วิจารณญาณคิดตามข้อความที่อ่าน การอ่านเพื่อคิดวิจารณ์ การอ่านด้วยความวิเคราะห์ เทคนิคการอ่านแบบวิเคราะห์วิจารณ์ การอ่านขั้นวิจารณ์ และการอ่านแบบไตร่ตรอง โดยใช้วิจารณญาณเพื่อหาข้อเท็จจริง ซึ่งปรากฏในการวิจัยครั้งนี้เป็นคำที่มีความหมายเหมือนกันทุกคำ และมีความหมายตรงกับคำศัพท์ในภาษาอังกฤษ คือ critical reading

ขอบเขตของการทำวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - 1.1 ประชากร ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชุมชนวัดหนองรี ปีการศึกษา 2544 สังกัดสำนักงานการศึกษาอำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี จำนวน 64 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชุมชนวัดหนองรี สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี โดยวิธีสุ่มแบบเจาะจง จำนวน 1 ห้องเรียน มีทั้งหมด 30 คน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2544

2. เนื้อหาที่ใช้ในการสร้างแบบฝึก เป็นเนื้อหาตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ของกระทรวงศึกษาธิการ ในกลุ่มทักษะภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้านทักษะการอ่านในใจ

3. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

3.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การใช้แบบฝึกพัฒนาทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ประสิทธิภาพของแบบฝึก

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง ทำการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2544 เป็นระยะเวลา 7 วัน วันละ 3 คาบ รวมทั้งหมด 21 คาบ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ (critical reading) หมายถึง อ่านข้อความ เรื่องราวต่าง ๆ แล้วสามารถวิเคราะห์ใคร่ครวญได้ว่าข้อความนั้นน่าเชื่อถือเพียงใด และสามารถแสดงความคิดเห็นสนับสนุน คัดค้านข้อความหรือเรื่องที่อ่านอย่างมีเหตุผล

2. แบบฝึกพัฒนาทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ หมายถึง แบบฝึกที่ใช้ฝึกเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาในด้านการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยยึดหลักการอ่านที่ใช้เหตุผลและประสบการณ์เดิมมาวิเคราะห์เพื่อตัดสินใจเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน ซึ่งมีบทฝึกอ่านทั้งร้อยแก้วและร้อยกรองที่นักเรียนสามารถพบได้ในชีวิตประจำวัน เพื่อให้เป็นพื้นฐานในการประเมินคุณค่าของเรื่องที่อ่านที่มีความยากมากขึ้นได้ โดยบทฝึกอ่านนั้นจะมีลักษณะเนื้อหาตรงตามหลักสูตรประถมศึกษา กลุ่มทักษะภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้านทักษะการอ่าน

ผู้วิจัยได้แบ่งหมวดหมู่ตามแนวของผกาศรี เย็นบุตร (2542, หน้า 236) ซึ่งแบ่งงานเขียนที่ใช้วิจารณญาณในการอ่านไว้ 3 ประเภท ดังต่อไปนี้

2.1 สารประเภทให้ความรู้ ได้แก่ ข่าวประจำวัน สารคดี บุคคลสำคัญ สถานที่สำคัญในท้องถิ่น และบทความเชิงวิจารณ์

2.2 สารประเภทโน้มน้าวใจ ได้แก่ คำขวัญ คำโฆษณา คำสุภาษิตคำพังเพย และประกาศ

2.3 สารประเภทจรโลงใจ ได้แก่ เพลง นิทานคำกลอน ธรรมะสอนใจ บทกวี และวรรณคดี

3. ประสิทธิภาพของแบบฝึก หมายถึง คุณภาพของแบบฝึกที่สร้างขึ้นให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างได้ใช้ฝึก และทำแบบทดสอบหลังการฝึก จนเกิดความสามารถด้านการอ่านอย่างมีวิจารณญาณในระดับเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

3.1 80 ตัวแรก หมายถึง จำนวนนักเรียนที่ทำแบบทดสอบประจำแบบฝึกได้อย่างถูกต้อง ผ่านเกณฑ์ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80

3.2 80 ตัวหลัง หมายถึง จำนวนนักเรียนที่ทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ได้อย่างถูกต้อง ผ่านเกณฑ์ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80

4. เกณฑ์ หมายถึง ระดับคะแนนจุดตัดซึ่งได้จากผลการพิจารณาตัดสินร่วมกันของครูผู้สอนวิชาภาษาไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 3 ท่าน ที่มีประสบการณ์การสอนมาไม่น้อยกว่า 3 ปี โดยพิจารณาความน่าจะเป็นที่นักเรียนมีสมรรถภาพทางการอ่านอย่างมีวิจารณญาณต่ำสุดในวิชาภาษาไทย แต่สามารถยอมรับได้และมีโอกาสตอบข้อสอบถูก

5. แบบทดสอบการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ (critical reading test) หมายถึง เครื่องมือวัดความสามารถด้านการอ่านอย่างมีวิจารณญาณซึ่งเป็นข้อทดสอบที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการใช้วิจารณญาณในการอ่าน